

Kulturarv for alle



af

ANNE METTE RAHBÆK
DIREKTØR
Kulturstyrelsen

Samarbejde med kulturinstitutioner og borgerne – det skal der til, for at kulturarven bliver for alle. Data skal både gøres tilgængelige og formidles på de platforme, hvor brugere er, og den digitale udvikling giver nye muligheder.

1 Fremkomsten af ny teknologi har igennem historien ændret afgørende på forudsætningerne for, hvordan vi skaber, formidler, oplever og bevarer kultur. Da Gutenberg den 23. februar 1455 havde færdigtrykt den bibel, der senere fik tillagt hans navn, var det den spæde start på produktionen af bøger og en effektiv spredning af information. Opfindelsen og ibrugtagningen af computerchippet 500 år senere – og dermed muligheden for at masseproducere og distribuere digital viden – markerer et spring, der er mindst lige så stort, og som vi kun lige har set konsekvenserne af.

Historisk har kulturarv især været knyttet til genstande, publikationer eller dokumenter, der kan bekræfte en særlig (national) identitet, og traditionelt er kulturarv blevet indsamlet, registreret, bevaret og udstillet på kunst- og kulturhistoriske museer eller i nationale samlinger og arkiver. I nyere tid er udviklingen gået i retning af en bredere brug af begrebet, så det omfatter både kunstneriske og dagligdags materielle genstande, landskaber og hele kulturmiljøer samt immaterielle fænomener som sprog, livsformer og skikke.

Vi bevarer kulturarven, fordi kulturarven repræsenterer samfundets udvikling gennem tiderne og

de ændringer, der har fundet sted i både livsvilkår og samfundssyn. Og fordi forskningen i kulturarven løbende giver os nye perspektiver på vores historie og tolkningen af den. Kulturarven er nemlig mere dynamisk, end de fleste danskere tror. Eksempelvis har de senere års arkæologiske forskning med øget anvendelse af naturvidenskabelige undersøgelser ændret på vores viden om overgangen til kristendommen i det område, vi i dag kalder Danmark. Blot for at nævne ét eksempel.

Med den digitale tidsalder er der opstået helt nye muligheder for tilgængeliggørelse og formidling af kulturarven, og mens det tidligere alene var få mennesker (hvoraf en del var ansat i statslige institutioner som f.eks. Kulturstyrelsen), der havde mulighed for at bestemme, hvilken information der skulle være tilgængelig for brugerne, har de senere års projekter vist, at der er et endog meget stort potentiale i at involvere mange brugere i at berige data med både information og ny viden om kulturarven. I Kulturstyrelsen kalder vi det derfor en 'alliance med danskerne'.

'Kulturarv for alle' er et ambitiøst mål, men ikke desto mindre et mål, det er værdt at stræbe efter. Hvis det skal lykkes, skal kulturarvsdata placeres

"Kulturarv for alle' er et ambitiøst mål, men ikke desto mindre et mål, det er værd at stræbe efter."

dér, hvor brugerne er, og på de platforme, de anvender, og som er let tilgængelige. Men ambitionen stopper ikke der. Den store data-mængde skal ikke blot gøres tilgængelig, den skal også formidles, før kulturarven bliver for alle.

Kulturarven og den digitale infrastruktur

Kulturstyrelsen arbejder både med at gøre kulturarven tilgængelig og at formidle den, og i begge aspekter er digitalisering helt central. Dette arbejde sker naturligvis i samarbejde med en lang række andre statslige og ikkestatslige institutioner og organisationer, herunder KL, Det Kongelige Bibliotek, Statsbiblioteket, DBC, Statens Museum for Kunst, Nationalmuseet og landets øvrige statslige og statsanerkendte museer. Derudover varetager Statens Arkiver en meget omfattende bevarings- og formidlingsopgave af kulturarven.

For mange af læserne vil Kulturstyrelsens opgaver på biblioteksområdet og arbejdsdelingen mellem styrelsen og andre aktører være velkendt. I Danmark har der siden 1697 været pligtaflevering af trykte værker til Det Kongelige Bibliotek (senere også til Statsbiblioteket) – og loven er i dag udvidet til også at gælde digitale værker og en række andre materialer som f.eks. musikoptagelser mv.

Det Kongelige Bibliotek og Statsbiblioteket har deres egne bibliotekssystemer, mens DBC leverer Danbib som en del af den nationale biblioteksinfrastruktur til folkebibliotekerne, ligesom DBC

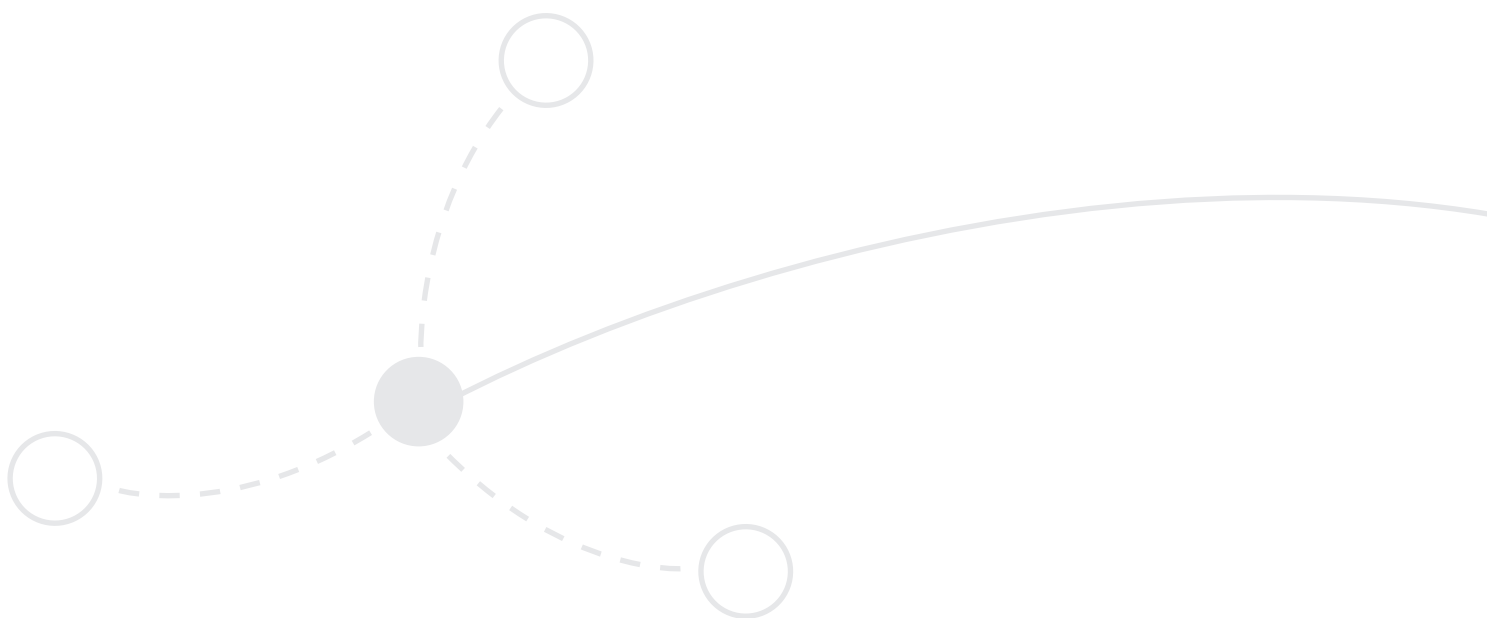
leverer de nationalbibliografiske fortegnelser, som gør kulturarven søgbar for alle via bibliotek.dk.

I et samarbejde med KL og bibliotekerne deltager Kulturstyrelsen i disse år i udviklingen af en ny, tidssvarende, national digital biblioteksinfrastruktur i form af Danskernes Digitale Bibliotek. Et af målene med den ny infrastruktur er netop at gøre søgbarheden på tværs af materialekategorier lettere.

Derudover har Kulturstyrelsen til opgave i en altid god dialog med Bibliografisk Råd at fastlægge kriterierne for DBC's arbejde med de nationalbibliografiske fortegnelser.

I relation til museerne og museernes samlinger har Kulturstyrelsen også en række opgaver. De to centrale registre, Museernes Samlinger (kuas.dk/mussam) og Kunstindeks Danmark (kid.dk), som museerne i henhold til museumsloven er forpligtede til at indberette til, er begge eksempler på, at Kulturstyrelsen gør information tilgængelig. Her kan enhver hjemme fra sin stue slå op på internettet og få overblik over, hvilke genstande henholdsvis kunsværker, museerne har i deres samlinger, og se, hvilke informationer, der knytter sig til de enkelte ting eller værker.

Kulturstyrelsen tilstræber at designe indbydende skærmbilleder og etablere en let navigation, men det ændrer ikke ved, at indholdet er skabt på museernes præmisser som led i deres interne registrering. Det er ikke formidling, men det er en mulighed for at kigge museerne over skulderen.



Denne tilgængeliggørelse må ikke misforstås som slet og ret ufuldstændig formidling, for den forudsætter en bagvedliggende ambitiøs digital infrastruktur, som Danmark har opbygget som et af de eneste lande. Når det er muligt allerede i dag at præsentere mere end 3,5 mio. genstandsregistreringer og 130.000 værkregistreringer i de to centrale registre, skyldes det, at så godt som alle landets 104 statslige og statsanerkendte museer dagligt registrerer genstande og værker i Regin, et online registreringssystem med én stor, central database. Fra denne database udtrækkes og præsenteres udvalgte informationer i de to centrale registre, nemlig om kunstværker på hjemmesiden Kunstindeks Danmark og om museumsgenstande på hjemmesiden Museernes Samlinger.

Men information om denne såkaldte løse kulturarv stilles ikke kun passivt til rådighed på de to hjemmesider. Databasen er bygget sådan, at den tillader dynamisk eksport af information via webservices og XML. Det betyder i praksis, at andre hjemmesider og præsentationer kan 'stikke en snabel' i Kulturstyrelsens database og hente udvalgte informationer til præsentation i nye sammenhænge. Det kunne måske blive aktuelt i en kommende formidling på bibliotekerne?

De to centrale kulturarvsregistre var utænkelige for få år siden. De har deres grundlæggende forudsætning i, at museernes registreringsoplysninger findes i digitalt format. Men processen med at få konverteret museernes ca. 7 mio. registreringskort fra analogt til digitalt format er omfattende, så Kulturstyrelsen har set det som sin opgave at befordre og understøtte denne overgang. Derfor administrerer styrelsen forskellige puljer, som museerne kan søge til at digitalisere eksisterende papirbaserede

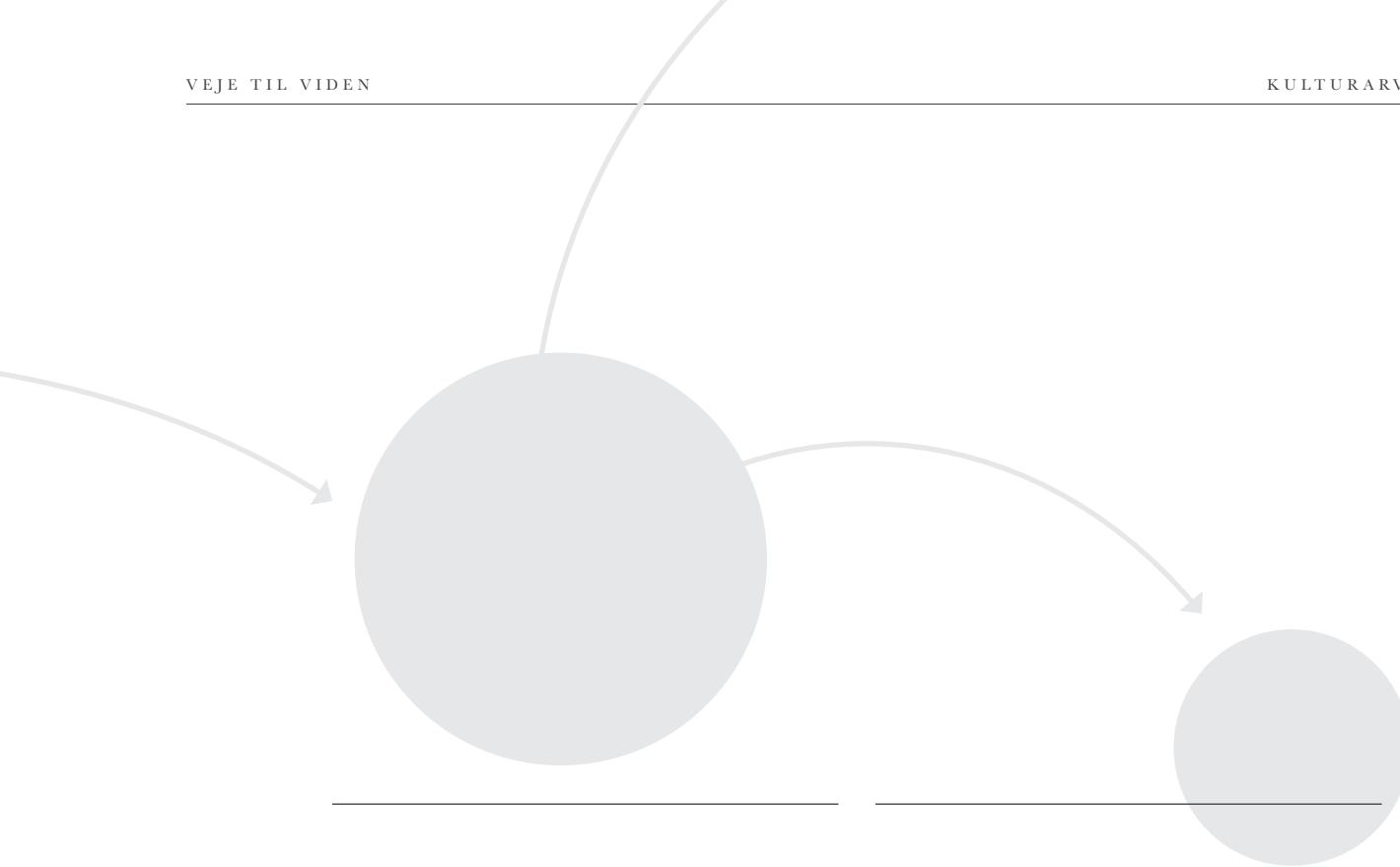
registreringer. Det har lettet processen meget, at det har vist sig muligt at foretage konverteringen af flere hundredetusinde kort via OCR-scanning.

Kulturstyrelsen er aktuelt i gang med at udvikle en ny fælles museumsdatabase, der skal anvendes af alle museer og skal erstatte det nuværende Regin registreringssystem. Målet er at gøre det nemmere og billigere at registrere samlingerne og at skabe lettere adgang til at anvende data til formidling og forskning.

Projektet Fælles museums-it eller SARA, som projektet nu kaldes, er igangsat af Kulturministeriet som et konsoliderings- og moderniseringsprojekt, der skal sikre, at alle museer kan – og skal – benytte systemet. Det er et centralt element i SARA, at data er frit tilgængelige til formidling for alle museer, og at de enkelte museer kan bygge videre på systemet, hvis de har behov for det, og dele resultatet med andre.

SARA er blevet til i tæt samarbejde med museerne, herunder de to store statslige museer Statens Museum for Kunst og Nationalmuseet. Efter planen kan systemet tages i brug ultimo 2016 med data fra alle de kunst- og kulturhistoriske museer, der i dag anvender registreringssystemet Regin, som Kulturstyrelsen stiller til rådighed, indtil den afløses af SARA. Efter planen skal data fra øvrige museer konverteres til SARA i løbet af den efterfølgende toårige periode.

Kulturarven findes ikke kun på kulturinstitutionerne. En meget væsentlig del af kulturarven findes i byerne og i det åbne land i form af gravhøje og jættestuer, borganlæg og klosterruiner, slotte og herregårde, borgerhuse og moderne modernistiske



villaer eller etagebyggerier. For så vidt angår den del af kulturarven, der er beskyttet af fortidsmindfredning eller bygningsfredning, er Kulturstyrelsen myndighed og dermed også forpligtet til at føre et register over disse.

Det sker i dag i to centrale kulturarvsregistre, 'Fund og Fortidsminder' og 'Fredede og Bevaringsværdige Bygninger'. Fund og Fortidsminder indeholder information om alle fredede fortidsminder og stedfæstede arkæologiske fundsteder, i alt ca. 170.000 lokaliteter. Fredede og Bevaringsværdige Bygninger indeholder, som navnet siger, informationer om Danmarks ca. 9.000 fredede og ca. 350.000 bevaringsværdige bygninger.

Kommunerne anvender disse databaser via dynamiske træk fra 'Byg & Miljø' i forbindelse med såvel fysisk planlægning som i forbindelse med byggesagsbehandling. Filosofien bag disse databaser er – som for databaserne over den løse kulturarv – at data skal deles og gerne med mange. Dette strategiske valg har skabt gode muligheder for at udvikle formidlingslag oven på databaserne gennem såkaldte webservice.

De fire kulturarvsregistre, som Kulturstyrelsen varetager udviklingen og driften af, har det til fælles, at data skabes uden for styrelsen af andre institutioner, primært museerne, men for Fredede og Bevaringsværdige Bygningers vedkommende af kommunerne og staten. Kulturstyrelsens rolle er således at etablere og stille den digitale infrastruktur til rådighed, så alle i princippet kan stifte bekendtskab med og benytte sig af de aggregerede informationer om kulturarven.

Infrastrukturen skal desuden understøtte de digitale arbejdsprocesser og genbrug af data i kulturinstitutionernes egne it-miljøer, ligesom infrastrukturen skal facilitere en enkel indberetning af data til den fælleseuropæiske kulturarvs-portal Europeana.

Den stigende mængde kulturdata gør det nødvendigt til stadighed at sikre en sammenhængende infrastruktur, således at data kan bevares systemafhængigt. På den måde bliver det muligt effektivt at migrere data til nye formater, når den teknologiske udvikling kræver det, og stille data til rådighed for andre på en ensartet måde.


Formidling

Kulturstyrelsen har dog ikke kun opbygget og stillet infrastruktur til rådighed. Styrelsen har også høstet erfaringer med selv at formidle digitalt.

De følgende eksempler viser nogle af de muligheder, som den digitale udvikling har skabt. Men de illustrerer også, at digitalisering og tilgængeliggørelse alene ikke kan skabe kulturarv for alle. De digitale platforme og værktøjer skal indtænkes i og være en del af en samlet, målrettet formidling, før 'kulturarv for alle' får et reelt indhold.

// 1001 fortællinger

'1001 fortællinger' er et markant eksempel på et initiativ, som Kulturstyrelsen lancerede i 2010 med det formål at skabe et brugerdrevet site til formidling af Danmarks kulturhistorie i form af en række unikke fortællinger. Projektet er støttet af Arbejdsmarkedets Feriefond.



"Gennem bedre adgang til og udstilling af data er det visionen, at såvel forskere og virksomheder som private brugere kan få gavn af data til forskningsmæssige eller kommercielle formål – eller blot til hobbybrug."



For at give de 1001 fortællinger tyngde fra starten, bad styrelsen en række eksperter om at skabe indhold i form af tekst, billeder og video. Ambitionen var og er, at det er brugerne, der skal bære sitet ved fortsat at udvikle, nuancere og tilføje nye fortællinger.

Det er i høj grad lykkedes, og der tilføjes løbende nye lokaliteter og fortællinger. Jeg kan kun opfordre biblioteker, der er i kontakt med lokalhistoriske foreninger, eller som huser lokalhistoriske arkiver, til at gøre opmærksom på muligheden for, at aktive lokalhistorikere kan dele deres viden med mange. Til sitet er også udviklet et ruteplanlægningsmodul, som kan anvendes ved både guidede og ikke-guidede byvandring eller cykelture.

Styrelsen benytter løbende sitet til at udvikle nye temaer. I efteråret planlægger Statens Kunsthøjesteret eksempelvis et tema om Kunst i det offentlige rum.

1001 fortællinger henvender sig til den almindelige dansker, der opsøger de fysiske kulturhistoriske steder, men sitet kan også nydes hjemme i sofaen på en regnvejrsdag. Der er udviklet både en dansk og engelsk app til sitet, der har opnået international opmærksomhed og anerkendelse.

#HACK4DK

En noget anderledes måde at involvere brugerne på, er #HACK4DK et fint eksempel på. Her er det ikke de enkelte kulturhistoriske steder og deres fortællinger, der er udgangspunktet, men derimod de 'rå' kulturarvsdata. De stilles til rådighed for 'it-nørder', der i løbet af en sædvanligvis hektisk weekend (en såkaldt 'hackaton') får mulighed for at arbejde med kulturarvsdata helt uden bindinger.

Hensigten er at lade programmører, designere og andre, der arbejder med softwareudvikling, mødes og have frie hænder til at bygge nye mobil- eller web-apps. Eventen bruges således til at skabe noget nyt og spændende og derigennem give eksempler på, hvad data om film, kunstværker, fredede bygninger, fortidsminder eller andet kulturgods også kan bruges til.

Eventen er et samarbejde mellem en række forskellige kulturinstitutioner, der alle bidrager med data, og den blev holdt første gang i 2012 på Det Kongelige Bibliotek. Vinderprojektet det første år var en kulturarvs-app, der ved brug af augmented reality tog udgangspunkt i Kulturstyrelsens database over Fredede og Bevaringsværdige Bygninger. Andet år blev arrangementet holdt på Nationalmuseet, og vinderprojektet, der var baseret på Politiets Registerblade 1890-1923, var en video-visualisering af, hvordan og hvor ofte folk i København flyttede i perioden. Visualiseringen viser både mobiliteten og byens vækst og udvidelse over tiden. Også i 2014 gennemføres et hackathon, hvor Kulturstyrelsen stiller data frit til rådighed for derigennem at skabe grundlag for nye måder at bruge og formidle kulturarven.

// Danmarks Oldtid i Landskabet

'Danmarks Oldtid i Landskabet' er et noget mere klassisk eksempel på kulturarvsformidling, som er realiseret takket være en stor donation fra A.P. Møller & Hustru Chastine McKinney Møllers Fond til almene Formaal. Projektet gennemføres i samarbejde med lodsejere, kommuner og museer.

Formålet er at skabe øget opmærksomhed både på stedet og på nettet om 100 af de væsentligste

fortidsminder i Danmark. Det sker gennem fysisk pleje og i nogle tilfælde restaurering af de berørte fortidsminder og ved at skabe bedre adgangsforhold til stederne. Dertil kommer en ny og let genkendelig skiltning, der kombineres med digital formidling via Kulturstyrelsens hjemmeside og '1001 fortællinger'. Danmarks Oldtid i Landskabet kan således både opleves på stedet og digitalt.

I relation til Danmarks Oldtid i Landskabet har styrelsen også lanceret hjemmesiden 'Alt om Fortidsminder' og en tegneserie-app, der fortæller historier fra Danmarks forhistorie.

En digital strategi

I det foregående er kort gjort rede for nogle initiativer, som Kulturstyrelsen har taget, og de overvejelser, der ligger bag. Disse initiativer og projekter er en del af den samlede strategi for området, og erfaringer fra dem danner afsæt for nye initiativer. Styrelsen vil, sammen med kulturinstitutionerne i hele landet, styrke mulighederne for adgang til indhold, information og oplevelser via nye digitale infrastrukturer.

Vejen frem tager bl.a. afsæt i Kulturministeriets digitaliseringsstrategi 2012-2015. Et udgangspunkt er her, at en bredere og mere enkel adgang til de digitale ressourcer, som findes på kulturinstitutionerne – herunder i særlig grad på biblioteker, museer og arkiver, er et væsentligt element i en styrket digital formidling på kulturområdet, der omfatter såvel kulturarven som den aktuelle kulturproduktion i form af bøger, billeder, film og anden kunst.

Gennem bedre adgang til og udstilling af data er det også visionen, at såvel forskere og virksomheder som private brugere kan få gavn af data til forskningsmæssige eller kommercielle formål – eller blot til hobbybrug.

Internationalt samarbejde

På biblioteksområdet har Danmark været foregangsland i forhold til at skabe en fælles, sammenhængende og digital infrastruktur, en infrastruktur, som mange lande misunder os. Erfaringerne herfra danner inspiration og breder sig til bl.a. museums- og arkivområdet. En væsentlig erfaring har været fordelene ved at drage nytte af og selv bidrage til internationalt samarbejde.

På biblioteksområdet og på museumsområdet er Kulturstyrelsen meget bevidst om at have et internationalt perspektiv ved udformningen af nationale standarder, så arbejde ikke duplikeres eller skaber barrierer for internationalt samarbejde. Det betyder, at der ikke skal udarbejdes nationale løsninger, hvis der allerede findes brugbare internationale. Det er vigtigt, at Danmark deltager i de relevante internationale udviklingsopgaver og over indflydelse på resultaterne, så samarbejdet kan bidrage til at gøre kulturarven tilgængelig – også i international sammenhæng.

Danmark har deltaget i det europæiske kulturarvs-initiativ Europeana siden dets start i 2007. Ambitionen med Europeana er at skabe et virtuelt europæisk bibliotek (portal) med henblik på at gøre den europæiske kulturarv tilgængelig for alle. Europeana er rettet mod den alment kulturelt interesserede og mod undervisningsformål.

Europeana er ikke en database, men en portal med links til digitale samlinger i de deltagende europæiske lande, og den indeholder metadata om den digitale kulturarv. Brugere linkes således videre til nationale servere og får adgang til digitale værker, som ligger på servere i arkiver, biblioteker og museer i eksempelvis Danmark.

Det europæiske initiativ opstod parallelt med, at der i Danmark var initiativer i gang for at samle og præsentere den digitale kulturarv. Denne parallelitet betød, at opgaven med at levere data til det europæiske projekt blev forenklet, da fælles standarder var defineret fra starten.

Under Europeana er igangsat en række specifikke udviklingsprojekter, delvis finansieret af EU, og hvoraf en del fortsat er i gang. Projekterne har haft til formål at udvikle en brugervenlig portal og at sikre indhold fra forskellige områder og kilder, f.eks. nationale biblioteker, lokale og regionale arkivholdere, arkæologiske monumenter etc.

Flere af projekterne har haft deltagelse af Kulturstyrelsen og andre danske kulturinstitutioner: Det Kongelige Bibliotek, DR, Det Danske Filminstitut, Københavns Universitet, Roskilde Kommune og Museum Sønderjylland.

"Det er vigtigt, at Danmark deltager i de relevante internationale udviklingsopgaver og øver indflydelse på resultaterne, så samarbejdet kan bidrage til at gøre kulturarven tilgængelig – også i international sammenhæng."

I dag giver Europeana digital adgang til omkring 30 millioner objekter fra 2.500 institutioner i hele Europa.

// CARARE

I perioden 2010-2013 var Kulturstyrelsen en af de drivende kræfter i projektet CARARE,

der bl.a. havde til formål at gøre viden om arkæologi og arkitektur tilgængelig via Europeana. Kulturstyrelsen bidrog med data fra 'Fund og Fortidsminder' og 'Fredede og Bevaringsværdige Bygninger'.

CARARE var et netværk bestående af 29 forskellige kulturinstitutioner fra 20 lande, og i alt lykkedes det for partnerne at berige Europeana med knap 5 millioner objekter. Projektet havde samtidig til formål at opbygge viden om formidlingen af 3D- og virtual reality-objekter gennem Europeana. Eksempler på sådanne objekter kan være digitalt rekonstruerede bygninger, opmålte anlæg fra oldtiden eller 3D-gengivelser af museumsgenstande.

// LoCloud

Kulturstyrelsen er desuden partner i EU-projektet LoCloud, som bygger videre på projektet CARARE.

RE. I LoCloud bidrager Kulturstyrelsen med metadata fra de to kulturarvsdatabaser 'Museernes Samlinger' og 'Kunstindeks Danmark'.

Projektet er primært tænkt som et best practice-netværk, der især skal støtte mindre og mellemstore kulturinstitutioner i at gøre deres informationer tilgængelige via Europeana. Det passer fint med, at de to databaser indeholder data, som er aggregeret af de danske statslige og statsanerkendte museer, hvor det er styrelsens opgave at føre de to databaser og stille data til rådighed.

Data fra LoCloud vil efter planen blive gjort tilgængelige i løbet af projektperioden 2013-2016. Det norske Arkiverket koordinerer LoCloud, der omfatter et konsortium af 32 partnere i form af forskellige arkiver, biblioteker, museer og universiteter. Målet er at bidrage med ca. 4 millioner objekter til Europeana.

// 1914-1918

De to projekter, Europeana Collections 1914-1918 med deltagelse af Det Kongelige Bibliotek og Europeana 1914-1918 med deltagelse af Kulturministeriet og Museum Sønderjylland, har til formål at indsamle materiale, der relaterer sig til Den Første Verdenskrig eller til personer, som var involveret i eller blev påvirket af den.

I projektet er der blevet indsamlet og digitaliseret historiske breve og andre genstande, der ikke tidligere har været kendt. Kulturstyrelsen har bl.a. medvirket til såkaldte digitaliseringsdage på Sønderborg Slot, hvor private er kommet med minder og memorabilia fra deres familier.

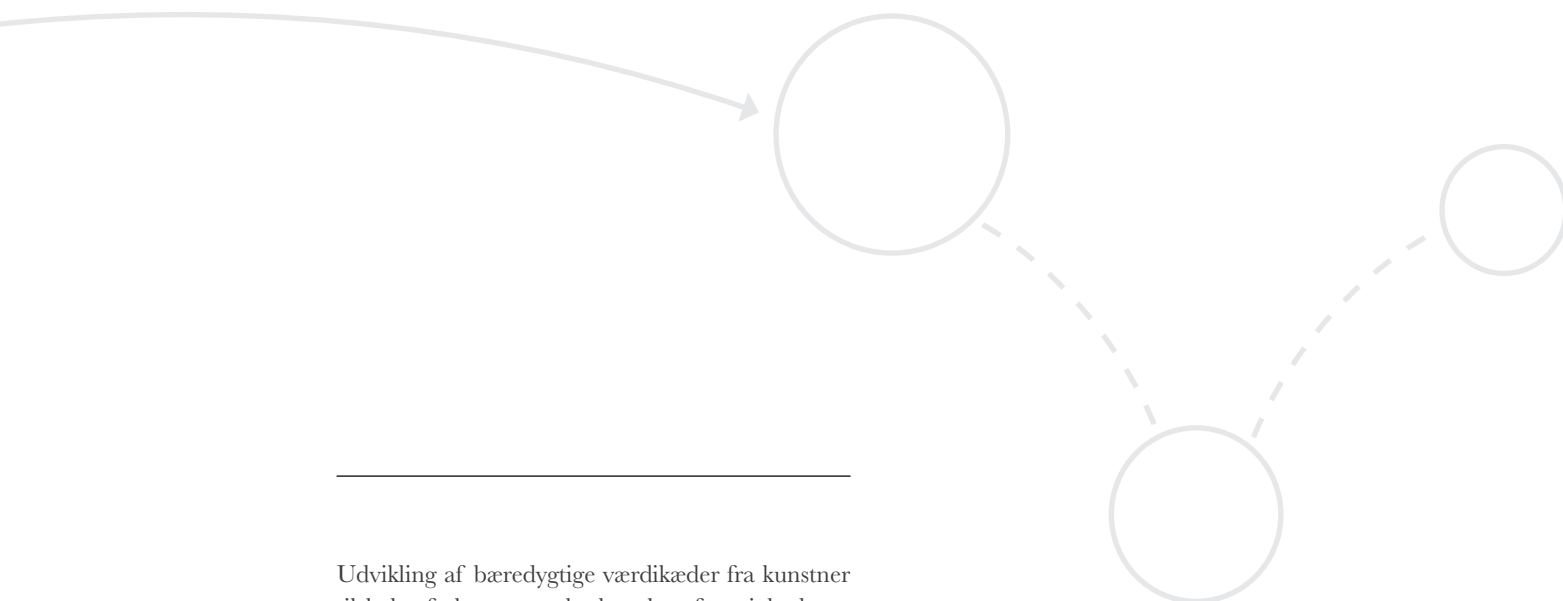
Tilsvarende digitaliseringsdage er blevet holdt i en række andre europæiske lande, hvor historier er blevet nedfældet og oplysninger om genstande digitaliseret til Europeana 1914-1918. På denne måde bliver materiale fra biblioteker og arkiver suppleret og blandet med minder og memorabilia fra familier i hele Europa.

Projektet har oplevet en meget stor interesse fra private, der på denne måde har kunnet supplere de officielle historier fra krigen med personlige betretninger og private genstande.

Kulturstyrelsen deltager således i flere konkrete aktiviteter under Europeana, herunder med metadata fra alle fire kulturarvsdatabaser. Styrelsen bidrager dermed aktivt til at stille danske kulturarvsdata til rådighed internationalt. Det kan i den forbindelse nævnes, at ét blandt mange krav til det nye system for Fælles museums-it (SARA) er, at data skal kunne leveres direkte til Europeana og andre søgemaskiner.

Perspektiver

Den digitale udvikling har skabt helt nye muligheder både for at tilgængeliggøre og formidle kulturarven. Men udviklingen udfordrer os også på samme tid. Nye distributionsformer har eksempelvis øget kompleksiteten med at håndtere intellektuelle rettigheder, og tidligere forretningsmodeller har vist sig vanskelige at anvende under de nye digitale betingelser. Det afspejles eksempelvis i den relativt langsomme udvikling på e-bogsmarkedet, der hidtil er set, hvor parterne på området har været nødt til – men også forsigtige med – at udvikle nye forretningsmodeller.



Udvikling af bæredygtige værdikæder fra kunstner til kulturforbruger og beskyttelse af rettighederne til indhold er nogle af de udfordringer, der løbende arbejdes med og skal søges løsninger på.

Digitalisering og den generelle teknologiske udvikling har også betydet, at kulturbrugerne får et mere varieret udbud med langt flere nichetilbud og lettere adgang. Men den har også resulteret i et mindre gennemskueligt marked, hvor der kan shoppes rundt mellem mange tilbud – nogle af høj kvalitet og andre af mindre høj kvalitet.

Kulturarv for alle er vores ambitiøse mål og et mål, der kun kan nås, når mange parter arbejder sammen. Det er Kulturstyrelsens ansvar at skabe det nødvendige grundlag for, at kulturarven kan blive for alle. Kulturstyrelsen har derfor et stort fokus på at sikre en effektiv og sammenhængende infrastruktur, der kan gøre kulturarven tilgængelig.

Kulturstyrelsen har derudover et nationalt fokus på formidling af den faste kulturarv – bygningsarven og fortidsminderne – i et tæt samarbejde med museer og andre kulturinstitutioner – og ikke mindst i samarbejde og alliance med den almindeligt kulturhistorisk engagerede bruger, som også gerne vil dele netop sin viden om kulturarven med andre.